

ЂАЧКО ПЕРО

Смедерево * Година VII * Јун 2009. * Број 15

Ђаци генерације

Тиха је као летња ноћ где тамно
небо трепери посуто звездама,
а ваздух морише од бехара.

Има осмех као пролећно јутро,
ведро и тек умивено росом.

Јасно говори, брзо размишља,
одговорно и савесно завршава обавезе,
креативна је, талентована...

Ако има неку ману,
нисам је приметила, а ви ако знате,
немојте ми рећи.

Неодлучна је да ли да изабере своју
прву љубав – учитељски позив, или
своју праву љубав – дизајн.

А једно сигурно знам,
Увек ће се дизати на прсте
У жељи да дохвати неку нову звезду из својих снова.

Марина Мрвић, одељ. старешина 4-1

СРЕЋНО, МИЛОШЕ!

Одличан у првом, другом и трећем разреду.
Ученик-путник без иједног изостанка.
Омиљен у одељењу III-9 које је обећало разредној вечери
ако Милан добије један неоправдани.
Наравно, шале се и поносе јер је месар први пут
ученик генерације. Више него заслужено.
Професори кажу вредан, савестан, одговоран,
прецизан, а поносна разредна додаје
скроман... и губи речи. Речи нису ни потребне
за описивање ученика кога воле и другови и професори.

“Док сам у свету, светлост сам свету”

Светосавска академија “Док сам у свету, светлост сам свету” одржана је у Концертној дворани Центра за културу. У извођењу приредбе учествовало је око педесетак ученика наше школе, а идејни творци и организатори били су професори Александра Љубисављевић, Јелена Булајић и Маријана Пауновић. На једном месту сусрели су се рецитатори, пле-

сачи, хор и бенд; догодила се добра музика, чаробна игра и одабрана поезија – рецитал “Врлином против греха”, чији је аутор професорка Александра Љубисављевић, и стихови чувених српских песника. Топао аплауз публике и искрене честитке учесницима потврдили су квалитет ове академије.

Бачко перо

Редакција

Тамара Ивошевић 3/1
Јасмина Вучковић 3/1
Јована Димитрова 2/1
Милена Анђелковић 2/1
Тамара Вуковић 2/1
и бројни сарадници

Обликовање

Владан Живојиновић

Организатори

Љиљана Лазић, професор
Оливера Ђерић, професор

Земаљски дани теку

Будим се пре јутра да спремно дочекам живот.

(Раноранилац сам)

Журно сакупљам мрве јучерашњег дана са пода, стола, из купатила.

(Спремачица сам)

Смишљам нове комбинације познатих намирница да обрадујем неспе вољених.

(Куварица сам)

На вратима мазно додирнем руку свог драгог у кратком сусрету и одлазим на посао.

(Жена сам)

Снујем бригом обојене мисли о срећи своје кћери, целог дана.

(Мајка сам)

Ткам нити знања, шарам их саветима, верујем, водим их кроз живот.

(Професор сам)

Уз јутарњу кафу испијам лаку причу свакодневног битисања.

(Комшиница сам)

Пажљиво берем реч утехе и подршке.

(Пријатељ сам)

Свикло делим уморне осмехе и поздраве у гужви вечерњег аутобуса.

(Путник сам)

Узимам књигу да њој посветим касне вечерње сате.

(Читалац сам)

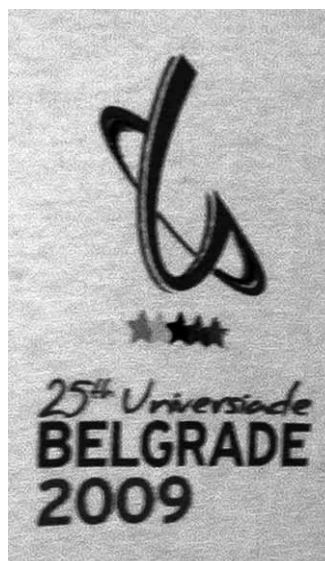
Молим се да ми тама ноћи донесе сан окрепљења.

(Човек сам)

Пребирам потку и основу прохујалог дана и живота, бележећи негде своје снове.

(Песник сам?)

професор Љиљана Лазић

Волим да волонтирам!

Лице и наличје моје домовине

Шта да кажем о својој домовини, кад искрено
говорећи у овом тренутку не знам ни ода-
кле се простире.

Од кад знам за себе, она је све мања и мања.
Моји родитељи причају о екскурзијама када су
обилазили Сарајево, чувену Баш-чаршију, Ох-
ридско језеро и манастире по Косову. Ја о тим ме-
стима знам само из ратних извештаја. Ружне
слике сваког дана. Сви су нешто поделили, свако
је нешто добио, а нешто изгубио. А шта је мени
остало? Е, што је остало, то је, надам се, моја до-
мовина. Шта је љубав према домовини? То је,
ваљда, онај осећај када се враћаш из Грчке, и што
се више приближаваш свом граду, адреналин
надлази, једва чекаш да видиш своје улице.

Негде сам прочитала да се домовина брани
срцем и да су они који пате делом своје домовине
болесни у срцу, а они који не пате болесни у
глави. Тамо негде је много боље, боље се живи
кажу, али они који су тамо негде кажу: "Нигде
није лепо као код своје куће." Њима тамо преко
све недостаје, осећају носталгију за пребранцем
пасуљем и киселим купусом. Тако мале ствари, а
тако много недостају. Човек је чудан, схвати да
му нешто значи тек кад је то изгубљено или недо-
стижно. Тако и ми овде сваког дана чујемо лоше
на рачун своје домовине. А они тамо је величају,
једва чекају да се врате.

Да су сви слушали Балашевића, земља би
била она стара, велика:

Знаш шта?

Нек се мора натопе,

Нек се глечери развале,

Вечити снегови отопе. Па шта?

Нека кише не престају,

Нека громови полуде, само рата да не буде!!!

Ранковић Снежана 4/2

Ни реч, ни стих, ни звук тугу моју не каза

И не знам где си ти,
да ли су те однели снм...
Знам да о теби сваког дана само ћутим!
Некад...

Некад ми је тешко и на све се љутим,
али ми је боље док о теби ћутим,

и нижем нове стране.
Људи нам виде само мане
па о томе и певају,
а оно лепо у себи чувају.

Ни звук, ни реч, ни стих тугу моју не каза.
Дан без тебе је као казна
а ипак, ипак само ћутим...
И тако ноћу слутим где те воде вали.
Овде где сам ја, ту су они који су пали.
И нижем поразе нове...
Ти ми долазиш у снове
а немам те...
Тако, душо, требам, те...

Ма, речи ништа не значе,
оне су за најјаче.
Мени је боље док о теби ћутим
и док те у тишини волим и о теби слутим.

И не знам где си ти,
да ли су те однели снм...

Јасмина Вучковић 3-1

Јелена Гарић 2-1

А сад да се мало хвалимо!

Већ неколико година уназад навикли смо да се ученици прехранбене струке враћају са републичких такмичења са изузетним пласманом. Није да се хвалимо, али наши пекари били су први и трећи, месари трећи, прехранбени техничари други. Ученици ових занимања, нарочито трогодишњих, прича се по Смедереву, све су бољи мајстори. Питате се шта је са ППП одељењем? Е, ове године у Крушевцу заблисташе. Светлана Кукуљ ученица 3/7 осветлала је и свој, и образ професорке Цаје Јовановић, и образ прехранбеног актива, и наравно, школе. Друго место. За

нас као прво. Конкуренција као и до сада, велика, 22 школе, око стотину такмичара. Одлучивале су ситнице, делови поена. Светлана је систематично, смирено и сигурно одрадила и теоријски и практични део. На теоријском 100%. Резултат није изостао, Светлана Кукуљ је тиха девојка и каже да на почетку такмичења није очекивала много, можда треће место. На питање како је реаговала сазнавши за пласман, каже: “Нисам знала за себе!” Светлана радије прича о лепотама Крушевца, посети крушевачком позоришту и дружењу на самом такмичењу.

За похвалу су и резултати ос-

талих такмичара: Александра Тодоровић 3/8 - пекар, шеста од двадесет двоје, Маја Стојановић 4/2 - прехранбени техничар тринаеста од двадесет четворо, Андреја Алексић петнаести. Браво!

Сређујемо своје “велико” двориште

По предлогу професорке грађанског, дошли смо на идеју да уредимо школско двориште. Било је разних идеја, али нама се највише допала идеја о уређењу зидова. Зато смо се сложили око израде графита. Графит је рађен именом и ликом Сунђер Боба.

Како бисмо дошли до замишљеног дела, прво смо урадили скицу воштаним бојама, након чега смо рад обожали уљаним бојама.

Рад су радили техничари-моделари одеће, 2. разреда: Милица Чепић, Никола Карабашевић и Тамара Вуковић.

Ово је посебна вест

Ове године организовано је и школско такмичење из биологије за ученике 1. разреда, профил - пољопривредни техничар. Такмичење је одржано 14. априла 2009. и најбоље резултате показала је и освојила 1. место ученица Ерић Милица 1/4.

На танкој жици

“Бори се, Никола, бори”, дрхтавим гласом је добацаивао тренер из угла. Трудим се да не размишљам ни о чему, не могу да дођем до даха, борим се као да ми је то најважније у животу. Стално чујем исте речи “Твој живот је борба, борба до самог краја”.

Одједном сам се нашао у свлачионици, цело тело ми дрхти, сузе теку као да желим да поплавим свлачионицу, груди не престају да боле (груди ме

боле само када сам уплашен или када ми недостаје вољена особа). Мислим да не могу да устанем са клупе, почињем да губим свест, држим се за радијатор, мислим да ћу пасти. Осећај је нагло нестао. Налазим се у шуми окружен војницима који ми се приближавају. “Шта ви хоћете од мене, зашто сам овде?”. “Ти си војник”, довикнуо је неко, “бићеш ти најбољи. Најјаче оружје војника је срце добровољца које ти поседујеш. Дошао си у овај рат као добровољац”. “Рат. Ја не желим да се борим. Да ли сам убио некога? То не желим, не желим да будем убица”. “Не можеш побећи од своје судбине”, поново је неко довикнуо. Зачуо сам тресак и пробудио се. Био сам у аутобусу. Нисам могао јасно да видим, поново се јавио исти осећај, груди су почеле да ме боле, нисам знао где се налазим. Слика ми се појаснила, схватио сам да сам у аутобусу, али нисам знао где. Идем ли у школу, или се враћам, идем на тренинг или се враћам са тренинга. Осећај је неописив. Желео сам да искочим из аутобуса. Покушао сам да се смирим. Схватио сам напокон да идем у школу. Цео осећај је трајао неколико секунди,

али је изгледао као читава вечност.

То ми се стално догађа, сањам сличне снове и мислим да је цео мој живот нечији сценарио, али знам да сам ја редитељ и да имам циљ који ми је неко поставио да завршим мисију. Уствари, ја то од живота и желим. Не плашим се никога, сем самог себе. И одувек имам осећај да ми је живот на танкој жици.

Карабашевић Никола II-1

Класични међу пилотима

Наши ветеринари учествовали су на Републичком такмичењу ветеринарских техничара средином маја у Свилајнцу. Школу је представљао Милан Чолић, ученик 4/3 и заузео осмо место. Сolidан успех. И више него само слодан, јер на такмичењу су учествовали ученици из 22 школе. Милан и његов ментор Гордана Трајковић кажу да су домаћини били супер и да је школа предивна. Истичу ово такмичење као леп доживљај и смешкају се помињући неке лепе догађаје, а то је и најважније. Важно је истаћи да такмичење обухвата и огледна и класична одељења овог смера. Резултати показују да су евидентно бољи ученици оглед-

Марија Анђелковић 2-1

них одељења јер тестови садрже питања припремљена за матурски испит која ученици обрађују на редовној настави. Ако и ми добијемо оглед, за неколико го-

дина ћемо се равноправно огледати и у знању и у учењу. Подстицај су нам изузетни резултати од пре неке године.

Кадрил са Европом

Н О Ћ

Ноћ боје мастила просула се по мом граду. Попрскала кровове, слила се низ стабла у парковима, разлила по утихнулим улицама. Нигде живе душе. Једино ја још будна, газим по мастилавим ба-рама. Моје кораке месец броји.

Поред њега пролете звезда падалица. Где ли је то одлепршала, питам се. Волела бих да је пронађем, од ње направим минђушу и попут свица носим је на уху. Необичне идеје ми падају на памет. Како би било када бих ово ноћно мастило могла да покупим у бочицу, па да напишем писмо и затражим опроштај? Јер то тражим ове ноћи, зар не, опроштај? Ноћ је идеална за то.

Увредила сам је. Рекла прејаку реч. Била је баш тужна. Ок-

ренула је леђа и отишла без одговора, без свађе... Моја најбоља другарица. Знамо се од малена, заједно смо одрасле, делиле смо ђачке ужине и тајне, биле заљубљене у истог дечака и уживале у томе.

Затим, заједничка летовања, рођенданске прославе, љубавни састанци и растанци. Толико тога! И све то брише само једна реч, погрешна реч? Моја реч... Кајем се, искрено.

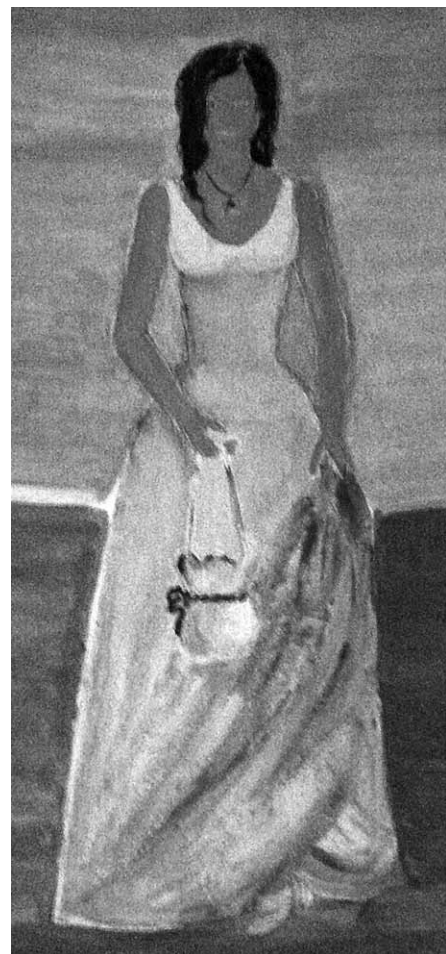
Волела бих да се то никада није десило, да нисмо дозволиле да се други људи испрече између нас. Била сам непажљива, сувише сам веровала неким странцима који су дошли ниоткуда и збунили ме својим лажима.

Боли ова ноћ. Њена боја мастила разлива ми се по души. Боли кајање. Морам је пронаћи. Нико не може да се сакрије од љубави, поштовања, помирења... Улице ме воде незнано куда. Ја ходам и не сумњам, корачам и верујем да идем ка правом циљу, док ноћ пулсира око мене. Из мрака извиру нови пејзажи, непознати. Али знам да не могу да залутам. Не лутају душе искрено жељне помирења, оне увек стигну где су кренуле. Овај град је ноћас мој, покорићу га својим одлучнијим корацима. Рећи ћу: Извини. Жао ми је. Кајем се. Најмоћније речи на свету

које побеђују простор и време, веће од неба, јаве, од сунца.

Осећам лакоћу птице, и ја бих могла да полетим. Ноћ се полако топи. Мастило се разлива, бледи, нестаје. Не треба ми више, моје ноћно писмо је написано. Затражила сам опроштај, а онај ко тражи и пронађе. Ко воли, вољен бива. И нестаде ноћ. Град се буди, чујем гласове, видим облике, препознајем лица. Све је лепше и боље. А у даљини, чини ми се, свиће...

Мина Спасов 3/1

У тем Сомбору...

Одржано је 15. Републичко такмичење текстилних школа 17, 18. и 19. маја. Свега има, то истина, а највише лепо уређених паркова, дрвореда, широких улица. У тем Сомбору фијакер стари улицама вози и заљубљене парове и све носталгичне и радознале.

Љубазни домаћини дочекали су нас погачом и освежењем после чега је уследило свечано отварање такмичења. Поставили смо изложбени пано на коме су се нашли радови ученика 3. и 4. разреда чије је идејно решење осмислила професорка Ивка Станојевић. Ученици домаћини, веома шармантно су нас провели кроз поезију, музику и мало глумачких егзибиција. Завршница приредбе била је модна ревија на којој су нас већ трећу годину успешно представиле Фи-

липовић Стефана и Реџић Тијана ученице 4/1. Носиле су сопствене креације потпуно професионално, уз добро осмишљену кореографију.

Субота је била такмичарски дан у више категорија. Ми смо имали два представника:

- **техничар-моделар одеће Радоњић Мирела 4/1 - ментор Мрвић Марина**
- **конфекционар-кројач Ристић Јована 3/2 - ментор Јовановић Весна.**

Поподне је било намењено за одмор и разгледање града. Обишли смо галерију „Коњовић“ која поседује 1084 слика Милана Коњовића, од којих смо у галерији могли да видимо половину и чујемо занимљиве детаље из живота уметника. Градски музеј је био отворен целе ноћи. Лутали смо кроз лавиринт степеништа и спратова уживајући у неколико различитих по-

ставки од археолошких ископина до савремене уметности. Вече смо провели у дружењу са колегама из целе Србије, док су ученици имали организовану журку у дискотеци „Лорето“, месту које их је оставило без даха, својим ентеријером.

Проглашавање победника било је у недељу у прелепом здању Градске скупштине. Наш пласман је био у горњој половини ранг листе и то:

- 1. Мирела Радоњић - 6. место**
- 2. Јована Ристић - 7. место**
- 3. изложбени пано - 6. место**

Из Сомбора смо понели само лепе успомене уоквирене задовољством због доброг пласмана. Тако да су и слика и рам потпуни. Волели бисмо да се опет сретнемо у тем Сомбору, али следеће године биће: „Ој девојко, Смедеревко, отвори ми Смедерево...“ А погодите због чега?

Мрвић Марина
(поносна разредна)

Весело

“Са последњим корацима у средњој школи исписујемо своје животне странице и одлазимо у непознати свет где нас чекају нове животне истине. Жао ми је што на том путу нећу корачати заједно са неким много драгим људима.”

Марија
Станковић, 4/1

као и увек

“Плашним се и не желим да се опростим од безбрижног света у коме су одлуке доносили старији, мудрији и искуснији. Не желим да будем старија, мудрија и искуснија.”

**Стефанија
Анђелковић, 4/1**

“Као да више за нас не важи реченица: ‘цео живот је пред вама’. Оигтерењени тугом, онраштамо се и одлазимо у свет који нас, можда, не разуме.”

**Милена
Калинић, 4/1**

“Не знам ни шта мислим, ни шта осећам, али се више него до сада бојим грешака, неуспеха. Очекивања су превелика, нисам сигурна да у себи имам довољно снаге да их остварим.”

**Стефанија
Анђелковић, 4/1**

Никада нам није било досадно. А можда ће нам школа и требати у животу.”

“Овде сам стекао и прву симпатију и прву љубав. Хвала, школо!”

Мит о Подунављу

Плеће које је населило округ чудноватог географског склопа, равнице и брда, имало је два заштитника свога народа, земље и веровања. Брда која која су се са небом спајала, и равницу која се од бескраја даље простирала, Годомин* - Бог Сунца је несебично обасипао светлошћу, топлотом, сјаје М... Плавиније**, његов рођак, био је Бог вина.

Постојале су три тајне које су само они знали. Прва је била та да су у сродству и да је то услов да успешно постоје, јер један без другог не могу да помажу племену брда и равнице. Друга тајна је била да су они Богови, а лихов народ то није знао. Трећу тајну никад нису спомињали. Сматрани су за заштитнике чаробњаке. Плеће оно што је добијало од Плавинија и Годомина није знало како настаје и од куда долази. Нису смели ни да питају, није их ни занимало. Годомин је даривао лековито уље, а Плавиније варљиво питка вина. И једно и друго служило је за свакодневне потребе, али је од тога настајало и лудило и лек.

Живећи на земљи која добро рађа, уз своје заштитнике, становници су били задовољни, све до једног јутра... Годомин је осетио пеге које изазивају свраб, а Плавиније чудне капи на својим плодовима. Неко невидљив је по први пут прошао тим пределом. Унезверени становници нису знали шта је то. Осећали су језу на кожи, кроз кичму. Када је Ветар отишао родила се девојчица названа Језава***. Плеће се принови радовало, али су слутили неко зло. Сви знаци и појаве упућивали су на то. Годомин и Плавиније су некако победили пеге и капи, све до дана када су видели већ стасалу Језаву, која је уљем и вином гледила косу. У племену њеном нико то раније није радио. Нови ритуал био је чудан и племену и Боговима који су ипак били опчињени њеном досетљивошћу, али и лепотом. Пеге су опет искочиле по Богу Сунца, а на Плавинијевим плодовима појавиле су се капи. У њиховим божанским нагонима је настао хаос. Уље је почело да кључа, а вино да буја опијајући и после прве капи. Богови су се заљубили у Језаву.

Знајући да су у сродству и да је она људско биће, нису знали шта да чине даље. Мислима им је стално пролазила она, њен мирис и лепота косе. Мирис уља и вина у бојама Сунца и неба. Опчињени љубављу често су заборављали да обезбеде уље и вино, а када би се сетили уље би било у кључању, а вино би помућивало ум. Становници су осећали промену код својих заштитника. Осећали то и Годомин и Плавиније. Само је Језава била безбрижна и спокојна. Налазила је решење како да охлади уље и разблажи вино, да прави чудне мелеме који до тада нису постојали. Сва вештина и лепота која је избијала из Језаве чинила је Плавинија и Годомина још заљубљенијим.

Решили су да позову Језаву и први пут људском бићу открију да су Богови, а она је требало да изабере коме ће припасти. Лепота у коју су се заљубили била је још већа изблиза... Понудили су јој љубав. Плавиније, лепоту плаветнила и раскошне одаје чија је мајка земља, отац дрво а Сунце судбина. Она се окренула Годомину, слушајући његово удварање. Даривао је златне кишне и чудесне украсе за њену косу, сјај злата... Језава је требало да одлучи. Пеге и капи су више него икад ницале на заљубљеним Боговима. Она је одлучивала о својој, и судбини свог племена. Рекла је да је заљубљена у вино и уље, да воли лепоте које јој они дарују, али да је њена лепота у слободи. Чула је да је нешто чудно прошло са брда и равницом се спуштало када се она рађала. Нико није знао шта или ко је то био. Није се знало ни да ли ће се вратити, ни где је отишао. Језава је срце своје предала том чудном, невидљивом посетиоцу-странцу. Њега чека да је одведе. Из тог разлога не може да прихвати њихову љубав. Годомин и Плавиније су знали ко би то могао бити... Ветар је опет умешао прсте тамо где му место није. Поново име је помутило постојање, и увео их у несклад неплодност, неспокој... Бесни и љути, пуни бола, заједничким снагама су решили да не препусте Језаву Ветру. Рекли су штићеничком племену да мора да жртвује Језаву, како би их и даље штитили и даље им даровали уље и вино. Ушташени и у чуду

нису знали шта да чине. Језава се надала Ветру, а Годомин и Плавиније су све више беснели јер плеће не одговара, али и не да Језаву.

Десило се чудо! У вртлогу вина и топлоти сунца, преживели становници брда и равнице су пред собом гледали невидљено. На брдима су начичкане куглице сличне боји вина висиле о жилаве границе. У равници је безброј округлих биљки са латицама нежним, боје злата, гледало у Сунце. Највеће чудо била је новонастала река. На њеној површини огледале су се те чудне, никле принове. Сви су били чудом затечени. Нису знали шта је то. Тада су им Годомин и Плавиније открили своју тајну, која је била скривена у љубави коју су осећали према Језави. Једино је љубав могла створити све што је било пред њиховим очима. Од њих је зависило колико ће то трајати. За казну и незахвалност мораће сами да праве вино и уље. Богови им више неће даровати ништа. Није било речи, осим питања шта представља та чудна вода о коју се огледа Сунце и брдо.

“То је ваша Језава. У својој слободи и љубави према Ветру, претворша се у реку. Тече и чека свог вољеног. Од њених руку и косе жуте се пољане у равници. Од тела и досетљивости плаве се брда, а ова река је од овога што је остало, а није припадало нама-њена слобода и љубав.”

Тако је плеће брда и равнице добило најплодније винограде и пољане сунцокрета. Тако се Језава данас, и столећима после тога смеје свим недаћама које се око ње дешавају, у равници и на брду. Пронашла је своју љубав, Ветар јој је донео Дунав чије пустиловине њој весеље душу, не дајући јој да нестане, после свих неуспелих покушаја да је се реше...

***Годомин - равничарски предео града Смедерева, познат по пространим пољима под сунцокретом.**

****Плавиније - брдовити предео града Смедерева, познат по висококвалитетном грождју, од кога се прави чувено вино “Смедеревка”.**

*****Језава - река која се улива у Дунав. На овој делти је подигнута највећа равничарска тврђава у Европи.**

Ивана Стојић, студент књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, бивши ученик наше школе, завичајни песник

МИСЛИША

Математичко такмичење “Мислиша” организује се по угледу на Међународно математичко такмичење “Кенгур без граница” (у неким земљама га зову само “Кенгур”).

Овакво математичко такмичење одржава се истовремено у многим земљама. Циљ такмичења “Мислиша” је популарисање математике, развијање интересовања за њу код што већег броја ученика, мотивисање ученика да математику уче са задовољством (кроз решавање лепих и занимљивих задатака) и развијање логичко-комбинаторних способности ученика, ширење математичке културе код младих, подстицање ученика на дубље усвајање садржаја школске математике и мотивисање за учешће у другим конкурсима

и такмичењима. Мото такмичења је: математика за све, без селекције, елиминације, предтакмичења, финала (за школе) и ранговања школа. Сваки учесник добија сертификат о учешћу и пригодан поклон, а неки и лепе награде или похвале. Може да учествује сваки ученик који то жели - од 2. разреда основне до 4. разреда средње школе. Најуспешнији такмичари-појединци биће позвани у Београд на финале, где ће имати прилику да освоје специјалну награду (летовање).

Нашу школу представљали су:

Бранковић Јована, 1-5
Деспотовић Ивана, 1-5
Ђурђевић Милан, 1-5
Пауновић Михајло, 1-5
Ранковић Александар, 1-4
Стефановић Анђела, 1-5
Скубић Стефан, 1-5
Стокић Снежана, 1-4
Јовановић Милена, 2-5
Лукић Дејан, 2-6
Петронијевић Данијела, 2-5
Станојевић Горица, 2-1
Станојевић Весна, 2-5
Тодоровић Ивана, 2-6
Илић Јована, 3-6
Николић Никола, 3-5
Стојановић Ивана, 3-6
Радовановић Марија, 4-2

Шалиначки луг

Споменик природе Шалиначки луг се налази у пространој равници Годоминског поља, насталој наплавинама Велике Мораве, у подручју њеног ушћа у Дунав. Непосредно га окружују насеља Шалинац и Кулич, а у широком луку и некадашња окука (меандар) Велике Мораве, која је данас мртва. Од ушћа је удаљен 3km, а од града Смедерева 7km.

Представља високу, скоро једнодобну, чисту састојину, ко-

ју чини нешто више од 200 храстова лужњака (*Quercus robur* L.), некада у заједници са пољским јасеном (*Fraxinus angustifolius*). Обухватају површину од 19 хектара, а њихова старост се процењује у распону од 200 до 300 година.

Шалиначки луг је једина преостала састојина некадашњих шума храста лужњака и пољског јасена, које су до пре неколико стотина година покривале поплавна подручја мо-

равске Србије. Права је реткост и за шире, балканске просторе.

Упркос знатној деградацији, ова заједница, пружа могућност очувања и реконструисања шума храста лужњака и пољског јасена, које су на овом подручју аутохтоне, а готово су у потпуности нестале.

Ученице 2/6: Милена Стојановић, Драгана Живановић, Милена Дикић, Марија Денић и Биљана Токоћ више него добро разумеле су и доживеле Гогољевог „Ревизора“ и дошле на идеју да га сместе у Србију, у Смедерево, у нашу школу. У комедију су увеле многе личности о којима можемо чути, читати...

У овом броју “Ђачког пера” штампамо, тек да вас заголицамо, само делове комедије. Ако вам се буде допало, јавите се 2/6.

ЛИКОВИ:

градоначелник - Горан Збиљић
његова жена - Сека Алексић
њихова ћерка - Марија Шерифовић
школски надзорник - Радослав Пантић
његова жена - Љубинка Павловић
поштар - Ђоша
судија - Саша Поповић
управник болнице - Мирослав
Боривојевић Баки
градски спахија - Жика Јакшић и Саша Драгић
чиновник из Петрограда - Аднан
Бабајић
његов слуга - Данијел Павловић
лекар - Милан Станковић
пензионисани чиновник - Радован
Карацић
полицијски писар - Ивица Дачић
пијани полицајац - Аца Лукас
слуга градоначелника - Ћирко
кафански момак - Живко најбољи
ученик 2/6
Новак Ђоковић - зна се ко је...

- ДРАМСКИ ДЕО -

I чин (сала за пријем)

Читајући Гогоља...

Збиљић: Даме и господо, ми ћемо имати изузетну част да угостимо великог председника Америке Барака Обаму. Он долази сутра у подне и биће му велика част ако га сачекате са осталим грађанима испред аеродрома Николе Тесле. И молим вас да изузмете пароле на којима се види да немате пара.

С. Поповић: Како ћемо да га препознамо када због економске кризе нико нема струју? И немамо појма како он изгледа...

Љубинка: Ма и уосталом шта ће нам он кад сам због њега остала без Касандре, а и баш ме занима да ли ће Хуан-Оскар Педро Алмодовар де Санта да смува Касандру...

Пантић: Ма шта ће ти те глупости? Боље је да са мном вежбаш оперу...

Љубинка: Ћути, ћутање је злато! Немој сад да ти залепим уста селотејпом.

Збиљић: Балтазаре, шта ти мислиш о овоме?

Баки: Пала ми је глукоза.

Збиљић: Ћирко лезилебовићу, донеси ми капућино! Теби је пала глукоза, људи у твојим болницама немају 'леба да једу, сви који су дошли живи нису изашли.

Балтазар: Па мени је свеједно, гладан сам не могу сада да мислим.

М. Станковић: Па нису сви

баш умрли, онај што је јуче дошао од грипа, још увек је жив...

Аца Лукас: Доста више са тим глупостима, сада нам је само битно да оставимо добар утисак!

Збиљић: У праву је! Сутра да сте се сви нацртали испред аеродрома!

II чин (дијалог Секе А. и Марије)

Сека: Јаој, што имам главобољу од вина, а нигде аспирина!

Марија: Па мора да те боли од толких силикона, нема где их ниси ставила!

Сека: Па могла би и ти нешто да урадиш, ћеро! Од школе 'леба нема, него да у'ватиш ти неког глупог и богатог као ја твог оца!

Марија: Да ли ти то хоћеш да кажеш да ја покушам нешто са гостом?

Сека: Па наравно! Хајдемо по хаљине, видела сам једну розу изнад колена, таман за тебе!

Одлазе...

Сека: Ходаш тако као да си јахала буриће! Зашто се не угледаш на мајку која хода као што приличи правој дами Србије!

Марија: Мама, ти знаш да ја тебе волим, али није у реду да ме стално критикујеш. Понекад претераш!

Сека: Добро, сад је небитно... Ено оне продавнице са

прелепом хаљином. *(улазе)*

Сека: Мислим да би ти ова лепо стајала!

Марија: Ма каква хаљина, какви бакрачи. Ја хоћу одело!!

Сека: Знам да теби нема лека, али ту је твоја мама Сека! Пожури да стигнемо на дочек!

III чин (дочек)

Збиљић: Ћирко, да ли је све спремно за дочек, желим да све изгледа савршено. Немојмо да се бламирамо пред тим, како се већ зове...

Ћирко: Збики, ништа се не брини, све је супер, дошли су трубачи, цигани, Блек Пантерси и Стоја.

Збиљић: Као прво ко је теби дозволио да ми не персираш, ја сам ти шеф лезилебовићу један, као друго што ми доводиш те трубаче, цигане, 'оћу бечку филхармонију и Паваротија овде.

Ћиро: Али господине, Павароти је умро одавно.

Збиљић: Ма не занима ме уопште, доведи га одмах, да не би добио отказ. Стоју одмах избацци, да желим тамо неке простаке да певају довео бих моју жену.

Ћирко: Али, господине, ваша жена је дивна жена и певачица.

Збиљић: Да, теби је дивна, јер не троши твоје паре, и ти не мораш да живиш са њом. Веруј ми боље је живети са Хитлером, него са њом. Него иди ти одмах по Паваротија и види кад долази Новак Ђоковић.

Ћирко: Новак долази тек сутра, неће стићи на дочек, иг-

ра на неком туриру, а за Паваротија...

Збиљић: Не занима ме ништа, иди одмах по њега!

IV чин (после четири сата)

С. Поповић: Па Боже где ја више, чекамо га већ четири сата, неће ваљда да нас остави на цедилу.

Љубинка: Ма то је типичан Американац, понаша се као да је једини н свету.

Ћирко: Господине нисам нашао Паваротија, али сам нашао неког много бољег...

Пантић: Евооооо... ја ћу да певам!!!

Ћирко: Мислим да је одличан певач, не тражи ништа за узврат, таман ће да уштедимо.

Збиљић: Уштедећемо и кад теби дам отказ, будало једна, јеси ли ти нормалан?

Поштар: Па стварно где је више, огладнео сам.

Љубинка: Али стварно, сад озбиљно питам, како ћемо да га препознамо?!

Збиљић: Па шта мислиш колико људи долази у ово време авионом и то још у Србију??

Марија: Е... Ено га неки човек, то је сигурно председник са помоћником.

Аднан (ревизор): Даки, брате, шта је ово, је л` су ови људи полудели, зашто нам скандирају??

Данијел: Брате не знам шта је ово. Одемо на пар дана у Италију, овде сви полуде! Чак је и председник дошао да нас види.

Него јел` си провалио ону лепотицу што стоји поред председника? Сигурно му је ћерка, чак има исте шишке као ја, то је судбина. *(Збиљић им прилази)*

Збиљић: Welcome, we are very happy that you come to beautiful contry, Serbia!

Аднан: А??? Шта се дешава?

Збиљић: Па ви знате српски?? Не могу да верујем да знате, нисмо мислили да вам је наша држава тако битна, а сте чак и језик научили! Драго нам је што имамо прилику да угостимо америчког председника.

Аднан: Извините само на тренутак да се консултујем са асистентом.

Данијел: Ови су начисто скренули...

Аднан: Помешали су ме са Бараком, `ајде да им све кажемо.

Данијел: Не, хајде да то искористимо, што да не? Можда им чак и узмемо и неке паре, видиш да си глупи?

Аднан (одлази код Збиљића): И нама је јако драго! Па добро где сада идемо, морамо мој асистент и ја да радимо има доста посла.

Збиљић: Можете прво код мене да се одморите.

V чин (јутро после дочека)

Аднан: Е, ово је живот, могао бих овако сваки дан!

Данијел: Да, али нећемо моћи овако сваког дана. Боље да им узмемо неке паре док нас нису провалили...

Сатиричним пером пишем о... себи

Најбоља особа на свету сам ја, такође најлепша и најпривлачнија. Веома сам добар ученик, никада нисам уписиван у напомену, нити избачен са часа. Поред тога имам и бројне похвале и дипломе из области хемије, физике и математике. Сви професори о мени имају добро мишљење, јер знају моје могућности. Веома волим школу и једва чекам да почне настава. Од предмета највише волим хемију, просто ми је

жао када се заврши час.

За недељу дана имам Балканско такмичење из хемије и мислим да ћу осветлати образ моје професорке, која ми је такође и разредна Златке Мартиновић. Очекујем да ћу ову школску годину завршити са свим петицама, као и до сада. Сви то очекују од мене.

Моји родитељи су одушевљени мојим залагањем и радом, као и успехом. Обећали су ми да ако будем први на Балкану, до-

бићу цип хуан СОЗ. То је због имена ципа јер његов назив подсећа на хемију. Мислим ја сам једна идеална особа и треба да служим за пример.

Поред школе и спорт ми добро иде. Освојио сам до сада 147 медаља у пливању на 100m. Мислим да сам сада прстигао и Фелса и Милорада Чавића.

А и у бизнису сам добар, ту негде испред Мишковића и Митровића. Они су за мене ситна риба. Имам фирме свуда по свету, а тек ми је 18 година. За три године ћу претећи и Султана из Мале Азије и оног из Америке што је измислио софтвер.

Ако будем успешан ове године у свим сегментима, купићу професору физике нови лаптоп и каблове, пошто је причао да му то недостаје. Заградићу кабинет веронауке пошто је много бучно у њему јер се налази на тремеји између два кабинета и сигурно ћу за хемију купити један ерленмајер и пипете да би деца имала основу за рад у кабинету.

Ја више не знам шта да урадим. Ако још нешто некоме недостаје, може да ми се обрати.

Чекање

...Чекам неког ко ће марамицом срца модар поток са прозора упити...
Чекам неког ко ће пехар предивних речи мом жедном грлу принети...
Чекам неког ко ће моју љубав на појило јутра извести...
Чекам неког ко ће моју страст у ватрено црвено обојити...

Чекам нешто што ће моје рушевине исправити...
Чекам наду која ће моје снове до крова сазидати...
Чекам сунце које ће моје страхове спржити...
Чекам месец који ће ми очи обасјати...
Чекам нешто чему ћу се слепо препустити...

Чекам љубав да ми слободу поклони...
Чекам слободу да ми љубав врати...
Чекам живот да ми драгоцени трен изгради...
Чекам трен да бих могла живети...

Па ћу онда заспати у пољу са јатом птица на уснама.
Експлозија страха биће ми јастук.
Срушеним сновима прекрићу младост у разбијеној вази живота.

Небојша Радојковић,
највећи потенцијал
у Србији и старој Југославији.

Радоњић Мирела IV-1

Људи, најбољи смо!

Часови физичког васпитања код професора Рајка Перовића за многе ученике наше школе били су ноћна мора, па су бирали линију мањег отпора и ослобађали их се уз помоћ лекарских комисија. Они који су, уз свој таленат, могли да поштују основне захтеве: рад, ред и дисциплину, достигли су врх.

Традиционално наши ученици учествују на једном од најмасовнијих трка, кросу РТС-а који је 15.5.2009. одржан 19. пут. Ове године смо се окитили пехаром за свеукупне резултате и освојили епитет најуспешније средње школе. Професор Р. Перовић се побринуо за комплетан наступ и организацију наше екипе.

Свеукупни победници кроса остварили су следеће резултате:

1. разред, на 800m 1. место освојила је Поповић Тијана 1/4, а 3. Стефановић Анђела 1/5. У мушкој конкуренцији 2. место припало је Димић Данијелу 1/8.
- за 2. разред трчале су на 600m и овенчале се 1. и 2. местом Јовановић Марија 2/7 и Палочевевић Гордана 2/3.
- ни у 3. разреду девојке се нису обрукале и у трци на 600m 2. и 3. место заузеле су Цветковић Александра, 3/4 и Којић Данијела, 3/6.

Матуранти 4/3 одељења, Пајић Александар и Денић Милош су

на 1000m узели 1. и 2. место.

Све честитке.

Захваљујући прегалаштву, упорности и истрајности проф. Р. Перовића наши ученици су ове године постигли најбоље спортске резултате у историји школе. На Републичком такмичењу у школској атлетици које је одржано 25.5.2009. у Сремској Митровици учествовали су:

- Поповић Тијана 1/4 (100m)
- Јовановић Марија 2/4 (800m)
- Палочевевић Гордана 2/3 (скок у даљ) и
- Станковић Слободан 4/4 (1000m)

Хеј, салаши, на северу Бачке...

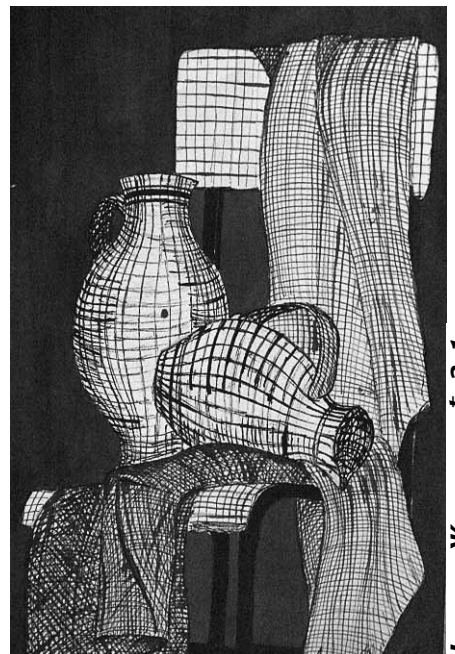
Овога пролећа у пратњи професора често смо посећивали Војводину.

Повод за прву посету био је позив да професори и ученици присуствују обележавању Дана школе "Лазар Нешић" из Суботице. Школа домаћин има мања слична нашим што је био разлог више да се ученици, који се први пут сусрећу, лепо спријатеље. До Суботице путовали смо са колегама (по струци у спорту) из Хемијске прехранбене технолошке школе са Бановог Брда. Наш одбојкашки тим није победио, али млади спортисти су одушевљени. О свечаној академији, модној ревији,

Име наше школе и овде је окићено епитетом најуспешније школе из Смедерева, а две сребрне медаље донели су Поповић Тијана и Станковић Слободан. Треба ли још доказа да проф. Р. Перовић зна шта и како ради и да ред, рад и дисциплина воде до успеха?

Људи, захваљујући вама, најбољи смо!

Јелена Живановић 2-1

Срце жели, разум не да

Уједно топло пролећно вече када су се рађали жути маслаци и мириса трава, ти си се опео њиховим мирисом и пољубио ми косу. Постао си ми драг. Мирис љубави се ширио, а онда обузео и мене. Полетели смо у висине младалачке љубави и дружили се с птицама.

Проводимо дане заједно, радујемо се сваком поновном сусрету. Љубав осећам све јаче, снажније. Његов глас чини да у мени све пева, његов поглед да ми душа цвета од неке посебне милине.

Младост је раширила крила и моје срце пружила му на длану. Оно дрхти, куца убрзано и тражи његову руку. Док чека, осећај страха постаје све јачи. Непознат гост, разум, неким чудним нитима позива моје малено усхићено срце назад. Поставља сто питања, а моје срце не зна одговоре. Чујем страхове који осликавају баш то што ми разум говори:

“Мада је око мене пролеће и душе цвату у наду кроз мене се краду, слутње зле, чега ме страх, догодиће се све и боље”.

Одједном ме плаши толика љубав. Горе бакље младости.

Разум сада мене буди страховима. Питања рађају нова питања. Хоћу ли се разочарати? Да ли ће се жар овакве љубави угасити и нестати? Шта ако се неко од нас уплаши и побегне као уплашена птица? Ако дође до растанка, хоће ли много болети?

Тако бих радо завирила у твоје срце да одагнем све своје страхове.

Лазаревић Јована III-6

Јелена Гарић 2-1

Шта може да усређи жену?

Он мора бити: пријатељ, партнер, љубавник, брат, отац, наставник, васпитач, мехичар, монтер, архитекта, стилиста, електричар, сексолог, гинеколог, психолог, психијатар, терапеут, симпатичан, згодан, љубазан, пажљив, џентлмен, интелигентан, маштовит, креативан, осећајан, снажан, пун разумевања, толерантан, поносан, способан, храбар, одлучан, особа од поверења, вредан поштовања, одан, духовит, страствен.

А друга страна медаље:

Шта може да усређи мушкарца?

Потребно му је: секс, храна.

Наравно, многе жене су преоптерећене овим захтевима.

Шта можемо из тога да научимо?

Хармоничан заједнички живот са нама и не би био тежак када би мушкарци коначно схватили да морају да смање своје захтеве!

Мирисна симфонија

И Клеопатра је бродове мазала најми-
риснијим уљима и смолама како би свој до-
лазак најавила Цезару.

Прича о моћи мириса стара је колико и
људска историја.

Није битно само да нанесете парфем,
већ и да он одговара вашем типу и прилици
у којој га наносите.

Заводљиве миришне ноте заокружиће
сваку одевну причу и учинити вас препоз-
натљивом и незаборавном.

Филиповић Стефана IV-1

Непозната занимања

Архитекта: Тип који није био довољно
мушко да буде инжењер, ни довољно геј да
би био дизајнер.

Интелектуалац: Мушкарац који има ка-
пацитет да размишља дуже од два сата о
нечему што није секс.

Програмер: Онај који ти реши проблем
који ниси ни знао/ла да имаш и то на на-
чин који не разумеш.

Дипломата: То је онај који ти каже да
идеш до ђавола на такав начин да једва
чекаш да почне путовање.

Квантни физичар: Слеп човек у мрачној
соби који тражи црну мачку која није тамо.

Бачко Перо

Речник мање познатих речи:

Тимски рад: могућност да се кривица пребаци на
друге.

Нестрпљивост: ужурбано чекање.

Главобоља: контрацептивно средство које жене
најчешће користе.

Огласи:

Продајем кућу на клизишту. Још мало, па у центру
града. Шифра: Њутн.

Мењам дечка са колима за дечком са мотором. Шифра:
Дошло је пролеће.

Мењам здравствену за штедну књижицу. Шифра:
Здравље је највеће богатство.

Правила за жене

- Не веруј да можеш да промениш мушкарца. Изузетак:
он је још увек у пеленама.
- Слободно можеш да се смуваш са млађим мушкарцем!
Мушкарци свакако никада не одрасту!
- Сви мушкарци су исти, само другачије изгледају.
- Најбољи начин да мушкарца натераш да уради нешто
за тебе јесте да му кажеш да је превише матор за то.
- Ако те пита какве књиге највише волиш да читаш
одговори му: чековне књижице!

Ма у реду је!

За жене је у реду да играју једна са другом и не буду геј,
али никада нећеш видети стрејт типове да играју
заједно.

Запамтите

Жене не желе искрен одговор на питање: „Како
изгледам?“

Понижење!

Највеће понижење за жену је када на истом пријему
види другу жену у истој хаљини.

Никада нећеш чути мушкарца да каже: „О, Боже, ево га
још један типу црном сакоу, води ме одавде!“

Александар Станимировић 3/1